

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Præstantia Gratiae Dei & Felicitate Hominis eâ donati Considerationes XXXVII.

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1657

XXXI. De secunda [participatione Naturæ Diuinæ per Gratiam].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46645](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46645)

CONSIDERATIO XXXI. 259

placet, experientia displicet. ait S. Gregorius hom. 36. in Euang. Quanto limpidior & melior gustus est Gratia? quanto plus honestatis in eo & constantia? Denique Gratia semen Dei est, in quo summa voluptas, abundantia, dignitas est: vt omnia, quæ bona sunt, ipsi inesse dicantur, & omnia rursus negari; quia omnia multum excedit, in modum infinitæ Essentiæ Dei.

CONSIDERATIO XXXI.

De secunda participatione Nature Diuinae per Gratiam.

I. **G**loria pondus operatur in nobis. 2. Cor. 4. S. Diadochus cap. 21. per pondus gloriæ charitatem, indiuiduam Gratia comitem, intelligit, quæ per aduersa supra modum nobis augetur in hac vita: de qua sanè ibi loquitur Apostolus, cum dicit; *Licet is, qui foris est, noster homo corrumpatur; tamen is, qui intus est, renouatur de die in diem: quod quomodo fiat, declarat;*
quia

quia scilicet momentanea, & leuis, tribulatio nostra, ingens gloriæ pondus in nobis efficiat. In altera vita nec tribulatio, nec renouatio quotidiana est, sed in ista semper augetur nobis Gratia: quæ rectè dicitur Pondus gloriæ; quia est eius naturæ, vt æquiperet gloriæ æternæ, quæ vtcunque omnem intellectum humanum excedat, connaturaliter tamen debetur Gratiæ quantumuis exiguæ. Quæcunque bona attuleris absque Gratia, dicitur tibi, quod regi Balthasari, *Appensus es in statera. & inuentus es minus habens*, quia nihil in te æquiualeat Gloriæ. Sed quæcunque feceris mala, vt ipso Antichristo grauiora designes, tamen gloria æterna tibi debetur, si acquisueris vnicum granum, aut micam Gratiæ.

Admiranda res prorsus. Sed Gratia in hoc imitatur Essentiam Dei: quæ est in tam eminenti gradu, vt naturaliter debeatur ei beatitudo, & clara visio Dei. Ad eundem ordinem eleuata est Gratia, vt & ipsa sit radix, & connaturalis

r
E
t
c
a
I.
fil
m
c
p
f
e
q
q
e
p
N
h
q
e
n
v
g
p
d

CONSIDERATIO XXXI. 261

rale principium eiusdem beatitudinis,
 Et hæc pro magnitudine eius adme-
 tienda, & appendenda est nobis. Indi-
 cat hoc etiam dilectionis Apostolus,
 I. Ioan. 3. cum ait; *Charissimi, nunc sumus*
filij Dei. Quamuis enim adoptiui, ta-
 men eiusdem naturæ: nemo enim spe-
 ciem alienam, ouem aut equum, ado-
 ptat. Et licet nondum appareat, quid
 simus futuri; tamen *scimus, quoniam*
eum apparuerit, similes ei erimus. Et
 quomodo similes? effectus ostendet;
quoniam videbimus eum, sicuti est. Hic
 erit effectus filiationis nostræ, hic pro-
 prius fructus Gratia, in hoc imitantis
 Naturam Dei, vt eandem beatitudinem
 habeat, qua Deus ipse beatus est: quid-
 quid aliud assignaueris, impar & leuius
 est. O admirabile Dei consortium!
 nullus regum adhibet suæ mensæ, nisi
 vel regij sanguinis, vel dignitatis à re-
 ge secundæ. Idem Deus obseruat. Dis-
 posuit nobis Unigenitus, sicut & Pater
 disposuit ipsi, regnum, vt edamus & bi-
 bamus

bamus super mensam eius in regno suo. *Luc. 22.* quia per Gratiā cognatos, & confortes naturę suę nos fecit. Nam vsque ad eò Diuina res est Gratiā, vt Deo sit proxima, ac si non foret cōmunicata, sed substantialis, verè esset ipsemet Deus, vt graues Theologi docent. Sicut enim Deus est Gratiā substantialis & increata, sic Gratiā & Deitas comunicata, seu communicatio Deitatis.

II. *Beatus vir, qui non abiit in consilio impiorum. Psal. 1.* *Quid plus potest homini donari,* ait S. Ambrosius, *quàm quo nihil amplius potuit Deo Apostolica auctoritate deferrī? Donauit enim appellatiōnis eius consortiū, quę digna estimata est honore Diuino.* Nam vt Potens diceretur Deus, vt Rex & Dominus, visum est impar eius Maiestati, nisi aliquid adderet. Dixit ergo, *Solus potens, Rex regum, & Dominus dominantium, qui solus habet immortalitatem. 1. Tim. 4.* *Beatum* dixit sine addito, quia absolutè positum hoc nomen Deo dignum sit. Et hoc ipsum tamen *Beati* nomen absolutè etiam tribuitur

CONSIDERATIO XXXI. 263

buitur iusto adhuc degenti in terris, propter Gratiam, cuius beatitudo est propria. Sicut meritò Rex vocatur, cuius est regnum certo ac proprio iure, licet nondum possideat.

Si ergo ius hoc tanti æstimatur, ut ob id homini tribuatur admirabile nomen, proprium soli Deo; quare nos ita vilipendimus? Literas, quibus aliquis census, vel dignitas nostra probatur, omni cura seruamus: Propter ius regni terreni bella mouentur, vastantur prouinciæ, sanguis effunditur: pro iure beatitudinis conseruando, vel acquirendo, nihil mouemus! Membrum corporis, imò & vitam perdere malle, quàm ius regni terreni. Cur itaque non oculos potius, & cor tibi erui sinis, quàm in amissionem Gratia, & beatitudinis æternæ consentias? Imò pro vilissima re, vanissimo respectu, breuissima oblectatione, vltro, tanto iuri renuntias. O extrema insania! Possum, inquis, recuperare continuò. Quibus id viribus potes? certùmne tibi est, eas indul-

indultum iri à Deo? Promptum se offert, inquis, ad recipiendum peccatorem, quacunque hora ingemuerit. At innumeris non datur hic tam efficax & penetrabilis gemitus; quid si nec tibi, qui ita sciens prudens in exitium ruis? Quis ita insanit, vt cum iactura vnus regni defiliat in puteum, è quo scit se extrahi non posse, nisi ab eo, cum quo exercet capitales inimicitias? Deum offendis, cum insilis in peccatum, in puteum interitûs, & ab eo, præter Deum, te nemo potest educere: an sit facturus, incertum; tu certè beneficio illo immenso indignus es. Sed sit sanè ita misericors, vt indignum te liberet, potésne pati hanc ignominiam, vt de te dici possit, quòd vnquam fueris in tam prodigiosa dementia? Quis pudor, apparere talem coram Angelis Dei? Nemo euectus ad amplissimum regnum, in gratiam famuli sui vel ad horam se abdicat regno, positòque sceptro, & paludamento regio, nudus, collutulatus, & cornibus onustus incedit
per

CONSIDERATIO XXXI. 265

per plateas vr̄bis, inspiciente curia sua, & omni populo; quamuis certus sit se in regno suo restituendum, sicut Nabuchodonosor, *Dan. 4.* Certè hic non sua voluntate elegit regno abire, & habitare, pascique cum bestijs. Et tu tamen, longè ampliore sceptro contempto, ad abominabiliorem conditionem peccando te abijcis. Denique negotium beatitudinis æternæ exponere tam certæ iacturæ, tamque incertæ, & in aliena voluntate positæ recuperationi, dementissimum est. Sapientissimum verò, quod monet Apostolus *2. Pet. 1.* *Quapropter magis satagite, fratres, ut per bona opera certam vestram vocationem, & electionem faciatis: ut ius regni cælestis, quantum potest, in seculo ponatur.*

III. *Si ergo inueni gratiam in conspectu tuo, ostende mihi faciem tuam.* *Exod. 33.* Consequens est, ut faciem ei suam Deus ostendat, qui apud eum inuenit gratiam. Ita duplex in eius acquisitione bonum est, duplex damnum in
 N amif.

amissione : primum in præfenti, ipsius nobilissimæ qualitatis ; alterum in futuro, Visionis Diuinæ, per quam Deo similes erimus. Nam vt per Gratiã similes ei sumus in Natura ; sic per gloriam claræ Visionis erimus ei similes in beatitudine. 1. Quia eandem beatitudinem sumus habituri. 2. Quia fruemur iisdem bonis ; infinita charitate, bonitate, pulchritudine, suauitate, dulcedine, sapientia, nobilitate, iustitia, potentia, maiestate : quæ etsi, vt ita dicam, sint ei propria dominio, possessione tamen, vsu fructuque nobis erunt cum ipso communia. Qui insignis prædij plenum vsu fructum habet, parùm laborat de nudo dominio : quare si cui Deus dare posset nudum dominium bonorum suorum inæstimabilem, sine fructu, & iure fruendi, illius conditio non esset tam expetenda, quàm est hominis iusti, qui per Gratiã ius habet bonis illis fruendi. 3. Similes erimus Deo in ipsa fruitione bonorum. Nam vt Sanctus Thomas ait

opusc.

CONSIDERATIO XXXI. 267

opusc. de beatitud. Deus summè perfectus est in beatitudine, quia omne bonum habet in se, vt nec extra se quærere oporteat, nec ab alio quidquam possit auferri, turbari, mutari. Ita & anima bonis Dei fruitur sine defectu, perturbatione, mutatione, éstque vt S. Doctor loquitur, semper in eodem fertiore beatitudinis. O diuinum Gratiaæ fructum! Ô ius, Dei bonis vtendi, fruendi! propter hoc solum omnibus rebus antepo- nenda esset Gratia, etiamsi in seipsa non tam nobilis esset. Lapillos, radi- culas, vermiculos, in se vilis naturæ, magni facimus propter nescio quas vir- tutes, eis adiunctas: Gratiam, cui tan- tum ius annexum est, minimi facimus. Beatitudinem appetimus omnes, cur non & Gratiam, vnicam eius radicem? De illa optamus esse securi, cur non Gratiam omni modo seruamus, & au- gemus, quæ sola securos nos reddit? Cùm priuilegium accepimus à Princi- pe, allaboramus, vt confirmetur nobis à Successore. Ius regni caelestis accepi-
 N 2 mus

mus in Gratia, confirmatur id nobis
 quolibet opere bono: parùm rectè sa-
 pimus, si negligimus. Sanctissimus quis-
 que magis est sollicitus de Gratia, quàm
 de beatitudine: & gloriosius est mere-
 ri, quàm accipere præmiũ. Mira cœci-
 tas nostra, qua res tantas tam parui du-
 cimus. Ipsi perditus spiritus multo aliter
 sentiunt: quorũ vnus *apud Cantiprat. l. 2. c. 47. n. 67.* professus est, se omnium da-
 mnatorũ poenas, vsq; ad mundi finem
 subeundas, si in se vnum congerantur,
 pro magna felicitate habiturum, si spes
 adderetur postea, breuissimo tempore,
 videndi faciem Dei. Alius *apud Cas-
 sarium l. 5. c. 10.* dixit, si corpus haberet,
 essetque columna è ferro candenti, per
 quam gradatim posset venire in cælum,
 non destitutum se per illam eniti, quan-
 tumuis acuti cultri essent pro gradibus,
 & quoties euassisset ad summa, toties
 iterum deturbaretur in terram; eaque
 conuulneratio corporis, & miseranda
 eluctatio duraret vsque ad mundi fi-
 nem; se non destitutum, dummodo
 spem, et si non certam, haberet perue-
 niendi

CONSIDERATIO XXXII. 269

niendi tandem eò, vnde exciderat. Ex-
cidit autem non è beatitudine, sed
è statu Gratia. Tanti ergo nunc facit
bonum, quod perdidit. Nonne diabo-
lo ipso deterior est homo, qui maiore
certitudine, Gratia obtinendæ per Sa-
cramenta, nihil vult subire molestia?
Deus hanc à nobis cæcitatem auertat.

CONSIDERATIO XXXII.

*De tertia participatione Diuinæ
Naturæ per Gratiam.*

I. **S**ancti estote, quia ego sanctus sum.
Leuit. 11. Inter Naturæ Diuinæ
perfectiones eminere videtur
Sanctitas, quæ essentialiter omni pec-
cato repugnat magis, quàm calor fri-
gori, & omnes virtutes includit, vt fa-
ciat omnia sanctè. Imitatur hanc Gra-
tia, quæ & ipsa suapte natura aduersa-
tur peccato, & radix est omnis virtutis
ac bonitatis. Estque hæc præcipua laus
Gratia. Nam etsi permultum fit, in es-
sentia superare omnem naturam crea-